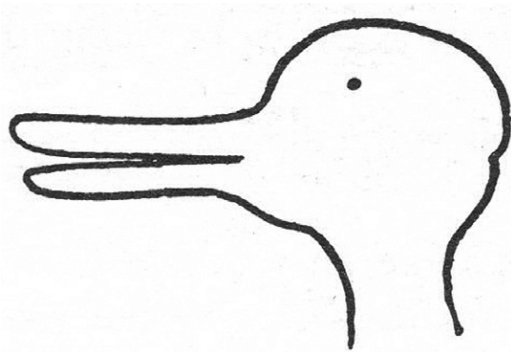

13

In de roman *Watership Down* van Richard Adams ontsnapt een deel van een konijnenkolonie het konijnenveld waarin ze zijn opgegroeid om de simpele reden dat er, naar hun mening, een groot gevaar dreigt. Het gevaar valt voor de konijnen zelf niet te materialiseren, maar hun gevoel, legt de schrijver uit, blijkt toch juist te zijn (daags na de ontsnapping, merkt de schrijver op, zal op de verblijfplaats van de konijnenkolonie een woonwijk worden gebouwd). Toch zijn al die ontsnapte konijnen aan het begin van de roman zeer roekeloos als je het vanuit de ogen van de konijnen bekijkt die in de kolonie blijven en, op dat moment, geen gevaar hebben te duchten. Die ontsnapte konijnen maken in de roman allerlei avonturen mee die niet zonder gevaar zijn en waarvoor een zekere vorm van roekeloosheid nodig is om het avontuur te kunnen overleven en, misschien nog wel belangrijker, om hun leven te kunnen *beleven*.

Is mijn roekeloosheid hetzelfde als die van die ontsnapte konijnen?

Ben ik wel zo roekeloos, of hangt het er maar vanaf hoe je er naar kijkt? - Die dualiteit van keuze zie ik terug in onderstaand beroemd plaatje van een konijn.

Of is het een eend?

Om daar achter te komen (is het een eend of een konijn), dat kan je niet vaststellen aan de hand van bovenstaand plaatje: daar is meer informatie voor nodig. Informatie die ingezameld moet worden over de tijd heen. Als het 'konijn' blijkt te kunnen vliegen, dan is het een eend. Als 'de eend' blijkt te kunnen springen, dan is het een konijn. Tot die tijd dient een ieder de ander te respecteren in wat hij in het plaatje wil zien. Als het plaatje een persoonlijkheid voorstelt, dan is dat idem zo. Als iemand het leven van een konijn wil leven, dan leeft hij het leven van een konijn en als eend *vice versa*. Soms is er ook niet meer informatie voorhandig binnen dat wat mogelijk is binnen het leven van een mens. Achteraf, als alle tijd voorbij is, moet maar blijken hoe iemand was en zelfs dan kan het leven van een mens raadselachtig blijven omdat de, voor hem beste keuze, waarin hij een konijn had kunnen worden niet genomen was omdat hij om onverklaarbare reden een eend wilde blijven of simpelweg op de tweesprong van konijn-eend bleef zitten.

Het maken van keuzen is moeilijk. De meeste mensen durven dat niet en blijven zitten in de evolutie waarbij iemand noch eend noch konijn wordt, maar iets blijft wat er wel altijd tussenin zal zitten: een stupide, niet gematerialiseerd ding dat bang is voor verandering.

14.

Mijn keuze na 'Groningen' was dat ik me als eend verder zou specialiseren terwijl toch alles in mij zei dat ik een konijn was. Ik viel, zoals ik in het 'Vooraf' woord aangaf voor het eerst toch wel echt buiten mijn rol. Ik gedroeg me, al was het slechts tijdelijk, als een arts die zwavelzuur legde over zijn vriendelijke leidinggevende die het zo goed met hem voor had en graag een Gerard Vüller in hem zag. Ik probeerde mij aan te passen binnen de rol die anderen mij aanmaten: na Groningen werd dat de rol van de klinisch epidemioloog. Het was geen nare rol om te moeten spelen. Het bracht enige

zekerheden met zich mee en ook een zekere rust. Ik verhuisde definitief naar de Randstad, zette mijn papieren Bali dossier bij het grof vuil (alsof ik daarmee een periode kon afsluiten), zocht en vond een stabiele relatie, ging samenwonen, kreeg een paar mooie onderzoeksubsidies met uitzicht op een vaste baan, kocht een auto, ging die torenhoge hypotheek aan, kreeg stabiliteit en dacht aan gezinsuitbreiding. Bovendien kwam ik nooit meer terug in Groningen.

Ik gedroeg me als Mark Renton in de Irvine Welsh/ Ewan McGregor quote van [Choose Life](#), eindscene Trainspotting*:

*Trainspotting -1996 - Ending - zie <https://www.youtube.com/watch?v=5pHcdJMKYMA>

En het werkte. Soort van... En het was ook leuk en het heeft me zeker niet ongelukkig gemaakt. Sterker nog, de stabiele relatie, zekerheid, de onderzoeksubsidie, de gezinsuitbreiding heeft me gebracht tot waar ik ben. En ik had het niet anders gewild. En ik ben dankbaar. Het is een leven wat me gegund is *ondanks* dat ik mij verder ontwikkelde in Het Medisch Bestel. Wat misschien ook wel aangeeft dat het maken van keuzes in je werk verder niet uitmaakt omdat je toch wel wordt wie je bent, wat anderen daar ook van mogen vinden. Maar Het Medisch Bestel was toch een omgeving waar ik alleen kon excelleren als ik me gedroeg naar de wensen van anderen, iets wat zich dreigde te wreken in mijn volgende traumatische ervaring die zijn oorsprong vindt op een kraamafdeling waar ieders leven begint: in de armen van de obstetricus.

15.

Nou alvorens hier een verhaal over te vertellen, het volgende: ik mag er niets over vertellen.

P: Waarom niet?

WML: -Omdat hierover afspraken zijn gemaakt.

P: Wat voor afspraken?

WML: -Dat ik er nooit meer over zou praten

P: Waar niet over praten?

WML: -Dat mag ik niet zeggen

P: Maar het gaat over een kraamafdeling?

WML: -Oké, dat wil ik dan nog wel zeggen.

P: Maar waarom aangeven dat je een traumatische ervaring gaat bespreken door vervolgens te zeggen dat je het niet gaat bespreken?

WML: -Omdat dat een onderdeel van mijn trauma is.

P: Kan je je voorstellen dat sommige mensen vinden dat je spreekt in raadsels?

WML: -Hoezo?

P: Nou ja, in één zin zeg je dat je iets *wel-* en *niet* gaat bespreken, wat moet een ander daarvan maken?

WML: -Voor mij is het anders glashelder.

P: Ja, maar je zult toch ook de ander moeten meenemen binnen dat wat je wilt duiden. Een door jou ontdekte wetenschappelijke stelling kan jou volstrekt duidelijk zijn, echter als niemand van het lezende publiek begrijpt waar die wetenschappelijke stelling over gaat, zullen de meeste mensen hun schouders ophalen en verder gaan met dat wat ze altijd al deden en jou duiden als een man die spreekt in raadsels. Wellicht zullen ze zelfs een beetje bang worden van die man die iets ziet wat een ander kennelijk niet ziet. Ja, ze zullen je voor gek verklaren. Jij ziet spoken!

WML: -*Story of my life...*

P: Ja, maar dat kan je de ander toch niet kwalijk nemen?

WML: -Dat hangt er maar vanaf.

P: Leg uit.

WML: -Kent u die psychiater nog die ik in deel 1 op het toneel voerde en die impliceerde, nadat hij mijn oer-manuscript over Bali had gelezen, dat het onleesbaar was omdat het te luguber was?

P: Wat is er met die man?

WML: -Dat is wat er met mij gebeurd op het moment dat ik mijn trauma's aan een ander voorleg. De ander haakt af, vindt mijn ontboezeming te traumatisch en verwijt mij die ontboezeming, alsof ik het trauma bij de ander heb veroorzaakt.

P: Dat maakt je eenzaam.

WML: -Dat is zeker waar, maar de eenzaamheid is niet het probleem.

P: Wat dan wel?

WML: -Dat ik onbegrepen blijf.

P: Maar praat dan ook niet in raadsels!

WML: -Oké, ik zal het probleem toelichten met een verhaaltje waarvan ik denk dat het niet als traumatisch kan worden ervaren door een ander en zal daarna de strekking van dat verhaal gebruiken als blauwdruk op de trauma's die ik meemaak.

P: Vertel.

WML: -Er was eens...

16

Er was eens een jongetje die iets ouder was dan ik en die op een leeftijd kwam dat de hormonen hem parten gingen spelen, zonder dat hij iets van die hormonen begreep. Het jongetje woonde in Leeuwarden, niet dat dit gegeven er toe doet voor een buitenstaander, maar wel voor mij omdat ik daaruit kan opmerken dat ik toen ook nog in Leeuwarden woonde. Ik moet dus iets jonger dan dertien zijn geweest omdat ik na mijn twaalfde niet meer in Leeuwarden woonde. We spreken dus over de jaren 80. Dat jongetje woonde bij mij in de buurt en de ouders van dat jongetje waren bevriend met mijn ouders. De moeders, we spreken over een tijdsperiode toen nog niet alle moeders vanwege de *emancipatie* (een stupide term) gedurende negen tot vijf op een kantoor zaten te werken, dronken 's ochtends wel eens een kopje koffie met elkaar en hadden het dan over 'De Kinderen.' Nou bleek dat de moeder van dat buurjongetje, ik noem haar binnen dit verhaaltje Greetje, een bezorgde klacht had gekregen van een andere moeder in de straat die tegen haar gezegd had dat de zoon van Greetje, ik noem hem in dit verhaaltje Ton, haar twaalfjarige dochter in de billen had geknepen in het openluchtzwembad. Toevallig wist ik dat, want ik had met Ton en een aantal andere buurjongetjes in dat buitenbad gezwommen en kan melden dat Ton zich op die beruchte dag niet beperkt had tot het knijpen in de billen van dat ene meisje... Maar ik loop op de zaken vooruit. Ik zat die ochtend dat Greetje met mijn moeder aan de koffie zat op school en wist daarom niets van dat gesprek af dat mijn moeder en Greetje met elkaar hadden. Greetje was ontsteld van de klacht van de buurvrouw en zei tegen mijn moeder: 'Zoiets doet *onze* Ton niet.' Voor Greetje stond dit gegeven vast. Die avond kreeg ik natuurlijk de vraag van mijn moeder bij het avondeten of *onze* Ton werkelijk geen meisjes in het zwembad had betast, waarna ik in geuren en kleuren vertelde dat Ton het niet alleen bij dat ene meisje had gehouden en daar in dat zwembad zelf al de nodige aandacht voor had gekregen, met uiteindelijk de badmeester die Ton uit dat zwembad had gehaald en naar huis had gestuurd. Mijn vader en mijn twee oudere zussen vonden dit een smakelijk verhaal en we praten nog wat door over wat *onze* Ton misschien nog wel meer met zijn handjes deed. Maar mijn moeder vond die discussie niet leuk en nam het op voor Ton, die kennelijk last had van zijn hormonen (de stelling waar ik dit verhaaltje mee begon, is afkomstig van mijn moeder). En ofschoon het ons wel een beetje leedvermaak opleverde, met name over de moeder van Ton die zo zeker wist dat *onze* Ton zoiets *nooit* zou doen, gingen we dit natuurlijk niet botvieren op Ton of op de moeder van Ton. Dat wil zeggen, we hielden ons besmuikt stil als de moeder van Ton weer eens hoog opgegeven had over *onze* Ton in ons bijzijn. Zoiets heet: 'Iets met de mantel der liefde bedekken', zo zou je dit verhaaltje kunnen noemen. En met *onze* Ton eindigde het natuurlijk helemaal goed. Zijn hormonen speelden in de jaren daarna ook nog wel op, maar daar hadden we het verder niet over,

behalve dan soms wat lacherig bij het avondeten. Ton kreeg een vaste vriendin, drie kinderen, en woont tot op de huidige dag in dezelfde buurt waar ik ben opgegroeid en waar hij ooit... een meisje in het zwembad in de billen kneep. En zijn moeder gaat er tot op de dag van vandaag uit dat *onze* Ton zo iets niet doet. *So what?*

Strekking van dit verhaal: Niet alles wat iemand in het leven doet of laat hoeft besproken te worden. Een zekere mate van privacy en het gunnen van een logisch alternatief op een daad die, goed beschouwd, niet echt fraai genoemd kan worden, is iets wat je mensen moet gunnen. Sommige zaken, zoals de puberteit van *onze* Ton die last had van *zijn hormonen*, komen ook zonder interventie van buiten wel goed. Zo ging dat met Ton en zo gaat dat met veel meer. Maar, geldt deze strekking voor alle daden die, goed beschouwd, niet echt fraai genoemd kunnen worden? Moet dan werkelijk *alles* met de mantel der liefde bedekt worden omdat anders soortgelijke moeders van *onze* Ton zich niet kunnen voorstellen (stupidie zijn) dat *onze* Ton ook wel eens iet doet wat werkelijk *niet* door de beugel kan? Hier hebben we het dus niet alleen over het probleem van *onze* Ton-en die iets doen, maar ook over de moeders van *onze* Ton-en die niet willen of kunnen inzien dat *onze* Ton-en iets doen wat niet door de beugel kan. Dat laatste, *dat* zijn de verhaaltjes waarover *ik* vertel in 'over terreur', 'Groningen' en in de komende twee verhalen die ik beschouw als ronduit traumatisch en waar de moeders van *onze* Ton-en op reageren alsof ik *hen* een trauma veroorzaakt door over dat soort traumatische verhalen te spreken! En dus spreek ik maar niet, soms vanuit mijzelf en soms vanuit een verbod, wat mij een extra trauma oplevert.

17.

Het is de toon die de muziek maakt, zegt het spreekwoord. Het gaat om de manier waarop iets gezegd wordt. Is dat echt zo? Is het niet het muziekblad die de muziek maakt? En is het niet de componist die het muziekblad maakt? Maakt het echt zoveel uit *hoe* iets gezegd wordt?

-Twee plus twee is vier.

-Duim plus wijsvinger van je linkerhand en- rechterhand zijn vier vingers bij elkaar.

-Het dubbele van twee is vier.

-Wie van vier twee aftrekt houdt twee over.

-Een plus een is twee, keer twee is vier.

Dit zijn vijf verschillende manieren om te zeggen dat $2+2=4$, een feit dat vaststaat onafhankelijk van de toon die de muziek maakt. Waarom zijn mensen volhardend dat de toon in plaats van het feit allesbepalend is? – Mogen we het niet allereerst eens zijn over een feit, en het dan aan een ieder overlaten hoe hij of zij de toon wil zetten, zo lang het maar een toon is die bij hem past?

Maar zo werkt het niet. Mensen zeggen: Waarheid is ook maar een mening; domste uitspraak die je als mens kunt geven, want $2+2=4$. Maar wat mensen er waarschijnlijk mee bedoelen is dat na de vaststelling van het feit dat twee plus twee vier is, het aan een ieder is om daar zijn eigen toon of conclusies aan te verbinden. En dat is waar. Maar waarom mag ik dan toch niet conclusies verbinden aan de feitelijke trauma's die ik heb gezien, maar moet ik leven met het verbod omdat andere mensen het niet aanstaat dat twee plus twee vier is?

Wat is er eigenlijk mis met mijn *toon*?

Fons Waaijer zei in 2015 tegen mij: 'Dat wat jij zegt over Erik Hoogeveen, daar moet je wel mee oppassen, want het is wel je *CEO*.'

Waarop ik antwoordde: 'Al was het God, Fons. Wat fout is, is fout en wat Erik Hoogeveen daarvan denkt maakt me geen bal uit.'

Maar die toon beviel Fons niet, die Hoogeveen ook als hoogste leidinggevende (*CEO*) had.

Drie jaar later zei Fons: 'Hoogeeven vindt nog steeds dat er niets fout is gegaan. Het geldt dat jij van het HUMC hebt gekregen is gegeven uit medelijden en compassie voor je situatie thuis.' Die toon beviel Fons kennelijk veel beter dan de toon die ik indertijd zette, los van het feit dat fout, fout is!

En zo ontstaan alle Babylonische spraakverwarringen, waar niet meer gelet wordt op het feit, maar op de toonzetting van 'Dat doet *onze* Ton niet!'

18.

P: Waar wil je het over hebben?

WML: -Mag ik niet zeggen.

P: Ja, maar hier mag je het over alles hebben. In deze omgeving geldt het medisch beroepsgeheim.

WML: -Oké, maar dan wel in een setting waarin ik iets vertel wat *is* gebeurd, maar waarbij de toon moeilijk gezet kan worden, omdat er moet worden gezwegen.

P: Nu praat je al weer in raadsels.

WML: -Ik ga iets vertellen wat is gebeurd waarbij alleen de toon vanuit mij kan worden gegeven, terwijl binnen het feit dat ik besprek er zoveel andere orkestspelers zijn die eigenlijk de toon zouden moeten zetten, maar die ertoe hebben besloten dat zwijgen beter bij hen past.

P: Ga je een buikspreker opvoeren?

WML: -Nee, u krijgt een kort verhaal van mij, geheten 'ziekmelding', wat geschreven is in 2024, en waar ik verder niets over zal zeggen behalve wat het met mij heeft gedaan.

P: Met een kraamafdeling?

WML: -Met een kraamafdeling.

WML: -En met MORONA, dat is de ziekte die nooit heeft bestaan, behalve in essentie dan.

P: Wat bedoel je daar dan weer mee?

WML: -Wacht maar af. Lees maar.

Ziekmelding

René Magritte, *Geheugen*, 1942

Willem Marten Lijfering

Op het moment dat iemand anonieme commentaren gaat overnemen die ook nog eens zinspelen op de Bijbel, dan weet je: zo'n iemand is ver heen.

Ik zal er geen doekjes om winden: Ik *ben* ver heen, inmiddels wel zo ver heen dat ik het verstandig acht om mezelf ziek te melden (bij deze).

“ ‘Gij zult niet moorden’, is één van de geboden Gods. ‘Gij zult geen valse getuigenis afleggen,’ (liegen) is een tweede gebod. - Geboden die de Bijbelvaste mensen onder ons vast veel beter kennen dan ik (iemand die niet met de Bijbel is opgegroeid).”

En er dan toch niet naar handelen, wat aangeeft dat het niet uitmaakt wat je schrijft, al ben je God die de wereld uitlegt hoe je moet handelen: de hoogmoedige mens weet het toch altijd beter dan onze lieve Heer, nietwaar? Die hoogmoedige, ijdele, op macht beruste *hybris*, zag je bij alle (geen enkele uitgezonderd) experts terug die het zo nodig achtten om in de media de passie van Mark Rutte na te spreken, namelijk dat je met 0% procent van de data 100% beslissingen moest nemen. Als je dat maar deed, dan kwam alles goed. Een dergelijk probleempje van hoogmoedige *hybris* had bv Matthijs de Vries, infectioloog en lid van de BEAT-MORONA commissie uit het HUMC, die meehuilde met de wolven in het bos en, onder andere, al het onderzoek (waaronder het mijne) dat in april-mei 2020 aantoonde dat MORONA NIETS meer was dan seizoensgebonden griep waar lockdowns NIETS tegen konden uitrichten zei namens de BEAT-MORONA ‘inquisitie’ commissie van het HUMC: ‘Dat is geen wetenschap.’ Matthijs de Vries, broer van een oud-huisgenoot van mij, waardoor ik weet dat dat gezin diep in de Heer zit (het eerste wat de ouders van Matthijs deden toen Matthijs naar Den Haag verhuisde om daar geneeskunde te gaan studeren, was Jezus aan het kruis boven de studentenkamer van Matthijs timmeren) vond daarnaast, en opmerkelijk genoeg, mijn bevinding dat in kerkgenootschappen luchtwegvirus (als MORONA) niet sneller verspreide dan normaal, ‘niet interessant’, terwijl destijds (we spreken over de periode 2020) kerkgenootschappen ernstig afgeraden/verboden werd door Science Tm om op zondag samen te scholen. Zo sprak het evangelie van Mattheus Marcus Lucas Johannes de Vries tegen zijn eigen Heer in, in al zijn hoogmoedigheid. Fons Waaijer deed er nog een schepje bovenop: Die wist dat het de zangkoren waren die de nieuwe ziekte deden verspreiden. Dus beter ook maar al die voetbalsupporters thuis houden. Het was even niet anders...

Met andere woorden:

Observatie: Geen

Conclusie: Het land op slot doen door zo veel mogelijk antisociale maatregelen door te voeren die bedacht werden door op machtsbeluste, ijdele, nuttige- en complete idioten.

Zo ging dat in die tijd. Maar je mag hier nu NIKS MEER OVER ZEGGEN!!!! Dat vinden die mensen die ook wel experts heten namelijk niet fijn. Dat schaadt hen in hun eigen zo zorgvuldig opgebouwd zelfbeeld. Het past niet binnen *hun* zeden.

Het anonieme bijbel commentaar stond overigens geschreven onder een stuk waaruit, wederom, kwam dat MORONA niet de nieuwe ziekte was die ons door De (Medische) Wetenschap werd gebracht. En dat De Wetenschap dit had moeten weten, maar het niet wist.

- Waarom wist De Wetenschap dat niet?

Daar kan ik een antwoord op geven, maar ik mag dat niet doen. Het antwoord stond op mijn verwijderde blog: <https://maartenleeflang.blogspot.com/> waar we het ook hoognodig over moeten hebben.

Teksten uit de Bijbel worden overigens steeds vaker aangehaald en zijn inmiddels niet meer uit het straatbeeld weg te denken. Zo staat er in een woonwijk in de stad D. een bord met daarop het tiende gebod: 'Zet uw zinnen niet op het huis van een ander.' En waar de gemeente van D. het plan heeft opgevat om alle huiseigenaren uit die woonwijk te onteigenen.

En op de weg richting het Hoge Noorden staat bij een aan de snelweg liggende boerderij een spandoek van één van de vier Ruiters, en waar uitgelegd wordt dat de heilstaat met een grote leider bij ons op de loer ligt, om ons vervolgens de afgrond in te sleuren. En wat dan weer een ander hoofdstuk is uit diezelfde Bijbel (Apocalyps).

-Gezellig hè?

Waar komt al die gezelligheid toch vandaan? - Nou, ja, als je niet mag zeggen wat je denkt, je opgedragen wordt om te denken wat een ander zegt, die het zo overduidelijk *niet* bij het rechte eind heeft en mensen de vernieling in helpt met al zijn adviezen die gebaseerd zijn op *hybris*, dan is de grote leider nabij. Kijk maar naar de Franse revolutie, de Februarirevolutie, het verdrag van Versailles, Weimar, Nero en de val van het Romeinse rijk. Noodverordeningen, economische- en politieke crises en daarbij een diep gevoel van aangedaan onrecht onder een groot deel van de bevolking die onder MORONA had geleden die hen was aangedaan door... anderen, maar waarvan zij de financiële kosten moesten dragen tot in de Gloria, waarna de volledige resterende politiek lamsloeg (net als nu: dd september 2024); hen resteerde haast als vanzelf niets anders dan om de Grote Leider te kiezen die dit alles met één klap zou oplossen. Hoe die Grote Leider dat deed? -Zoals u weet: met nog meer bijgeloof, goocheltrucs, leugens, boekverbrandingen, verkettering en censuur. En waarvoor die grote leider inmiddels vrij spel had, want de wetenschap, media, en andere pijlers van de maatschappij waren al lang failliet en de grootste geesten onder hen, die hadden het land ver voor de omwenteling verlaten omdat ze, zelfs al voordat de Grote Leider aan de macht kwam, de ellende voorzagen die op hun thuisland afkwam.

Wat mij brengt tot het punt waarop ik besloten heb om echt helemaal niets meer voor mij te houden: het punt waarop ik een zwijgclausule kreeg opgelegd van mijn werkgever, daags nadat ik openlijk sprak over de wantoestanden van MORONA (dd mei 2024). Een zwijgclausule die ik onder druk en na aanhoren van- dat als ik niet zou inbinden (door onder andere mijn blog <https://maartenleeflang.blogspot.com/> per direct te verwijderen) niet alleen ik, maar ook mijn gezin daaronder zou lijden - ondertekende. Mijn goedbedoelde advies aan mijn leidinggeevenden in deze was dat zij deze veel te grote broek niet moesten aantrekken, want dit was een zaak tussen mij, mijn oud werkgever (HUMC) en de Inspectie van Gezondheid en Jeugd (IGJ=medische politie). Dat advies werd in de wind geslagen door mijn werkgever en daarmee klaar. De consensus zegt namelijk...

Nou is een zwijgclausule, die bovendien onder druk is opgesteld door een werkgever aan een werknemer die zich daar aan dient te houden 'or else' illegitiem. Het is een chantagemiddel dat de maffia niet zou misstaan. Nu is het in Nederland nog steeds zo geregeld dat je niemand zijn vrijheid van meningsuiting mag ontnemen. En toch heeft mijn werkgever mij willen knevelen, puur omdat ik iet zeg wat tegen de politieke partij, ik bedoel het medisch bestel, spreekt. Dat mag helemaal niet in Nederland en is eigenlijk iets waarvoor ik aangifte zou moeten doen bij de politie. Chantage is een strafbaar feit. Goede bedoelingen doen daar niks vanaf. Maar aannemende dat mijn werkgever

goede bedoelingen had, maak ik er geen zaak van. Nog niet... Wel vind ik dat IGJ* van deze toestand hoort te weten. IGJ weet hier dan ook van en... zwijgt.

*IGJ=de medische inspectie, het politieorgaan dat toezicht houdt en ingrijpt op het moment dat er patiëntgevaarlijke toestanden plaatsvinden binnen Het Medisch Bestel.

Wat me bij de meest labbekakkerige organisatie brengt waar ik ooit zaken mee moest en moet doen: De IGJ.

Heeft u even?

Drie jaar, met een al maar uitdijend dossier (na 300 000 woorden ben ik gestopt met tellen), hebben er niet voor gezorgd dat IGJ ook maar iets aan mijn melding over nalatigheid tijdens MORONA heeft gedaan.

Waarom niet?

-Het hoorde niet tot hun proces.

Laten we het eens hebben over dat proces van IGJ en hoe zij de vraag van Iwan Karamazov, namelijk of je voor het grote utilitaristische geheel van een perfect gelukkige maatschappij één kind mag doodmartelen.

Wat vindt IGJ daarvan?

-IGJ vindt dat dit mag.

Het is een oude geschiedenis, maar moord verjaart niet. Over deze tuchtzaak heeft destijds iets over in de krant gestaan, maar over het hoger beroep die de vader heeft verloren en de strafzaak die vader Ben wilde aanspannen via het OM, daarover weet alleen ik, de vader (Ben) en IGJ iets. Hoe IGJ dat weet? -Omdat ik IGJ indertijd zelf geïnformeerd heb, op het hoofdkantoor in een gesprek met oud inspecteur generaal IGJ: Renée van Amstel.

Wat was er gebeurd?

Op de kraamafdeling van het HUMC werd baby Maxime geboren, maar waarbij er sprake was van meconium aspiratie waardoor het pasgeboren kind ernstig zuurstof behoeftig was.* Uit het verhaal van Ben, plus de medische status, die ik gelezen heb, kan je halen dat artsen destijds hun eigen protocollen niet opvolgden en te laat waren gestart met intubatie en zuurstof behandeling bij een kind met meconium aspiratie. Gevolg: ernstige hersenschade bij het pasgeboren kind, waarna, en tegen de wens van de ouders in, de artsen onder leiding van interim hoofd (daar zit ook nog een verhaal aan vast, zie onderstaand) prof dr Wouters besloten om op 5 december het leven van baby Maxime te beëindigen.

** Meconium is de eerste ontlasting van een pasgeboren kind. Soms poept een kind al voor of tijdens de bevalling in het vruchtwater. Er zit dan meconium in het vruchtwater. De baby kan dit voor of tijdens de bevalling inademen (aspireren). Dit kan na de geboorte ernstige ademhalingsproblemen veroorzaken. We noemen dit meconium aspiratie.*

Hoe?

Niet heel anders dan als in [Tuitjenhorn](#), waar de IGJ vlak daarvoor een huisarts de stuipen op het lijf had gejaagd door 's avonds laat met loeiende sirene deze huisarts, die euthanasie toepaste met hoge doseringen morfine bij patiënten (die daar zelf om vroegen) voor een verhoor meenamen, waarna

deze huisarts in paniek zelfmoord pleegde. Dat heeft destijds allemaal in de krant gestaan. Maar wat dus niet in de krant heeft gestaan en zelfs niet tot een strafzaak heeft geleid, is dat kinderartsen in het HUMC destijds niet heel anders deden met pasgeboren kinderen waarvan zij (en dus niet de ouders van het kindje zelf) vonden dat kindjes als baby Maxime maar moesten sterven op een dag die voor de destijds zesjarige dochter van Ben een heilige dag was.

Cadeautje van het HUMC!

Wat had baby Maxime gekregen, en dit stond in de status: een torenhoge dosis morfine plus midazolam (een spierontspanner/slaapmiddel), waarna de beademingstube verwijderd werd. Helaas was de dosis morfine niet zo hoog als de huisarts uit Tuitjenhorn destijds aan zijn patiënten gaf (en die daardoor direct overleden), maar mochten de ouders vier uur lang toezien hoe hun pasgeboren kind, tegen hun wil in en snakkend naar adem, langzaam mocht stikken. Want zie, en dit heb ik uitgelegd gekregen van Rick Engelberts, de ethicus uit het HUMC destijds en die een groot voorstander was van actieve euthanasie bij pasgeboren kinderen die geen toekomst hadden (wat wel een heel lang verhaal wordt: maar geloof me): actieve euthanasie bij pasgeboren kinderen is een mogelijk strafbaar feit waarop een kinderarts die het toepast zich moet verantwoorden bij het OM, waarna gekeken wordt of die zich wel gehouden heeft aan het zogenoemde '[Groningen protocol](#)'. En zo niet, dan mag de arts de cel in! - Omdat geen arts in het HUMC destijds zo dapper was om zich toetsbaar op te stellen rondom actieve euthanasie bij kinderen, werd de passieve euthanasie in het HUMC toegepast. Dat was: hoge doseringen midazolam en morfine, maar niet te hoog want dan kon het wel eens problematisch worden en gezien worden als meer dan alleen 'pijnbestrijding.' Nou mag de inmiddels hoogbejaarde Engelberts van mij best 'geen actieve herinnering' meer hebben aan dat gesprek, maar ik was er bij! En mijn vrouw ook, en ik herinner het me als de dag van gisteren. En Ben weet het natuurlijk ook. Want die heeft zijn kind onder die omstandigheden onder zijn ogen zien sterven. Artsen moffelden vervolgens het dode kind snel uit het ziekenhuis, dat is voordat er lijkschouw kon plaatsvinden, waarna er, achteraf een natuurlijke dood werd vastgesteld door de lijkschouw-arts.

Nou is dit dramatische verhaal nodig om toelichting te geven hoe IGJ werkt. IGJ zou, volgens haar eigen statuten, mogelijk gedupeerde patiënten (en ouders van jonge patiënten) moeten bijstaan in rechtszaken waarbij gedupeerde patiënten makkelijk verstrikt kunnen raken in juridische procedures, waardoor een tuchtcollege of OM, te snel een zaak onontvankelijk kan verklaren. En dit was het probleem van Ben (waarvan IGJ op de hoogte was, omdat, nogmaals: ik IGJ dat zelf heb verteld!): de tuchtzaak met hoger beroep werd onontvankelijk verklaard of geseponeerd, ik weet niet hoe dat heet, maar in ieder geval had Ben geen poot om op te staan omdat hij in zijn tuchtzaak er medische protocollen bij had gepakt die niet noodzakelijk toepasbaar waren op de kinderafdeling van het HUMC. De reden van het OM om de zaak van Ben niet over te nemen, weet ik niet (meer), maar ik weet wel dat de zaak zo gespeeld is zoals ik dat hier opteken, waar ook het OM zich niet mee wilde bemoeien.

Want zie, het is zo heerlijk om mensen op te hangen aan het proces. Dan hoeft je als inspecteur niet in te gaan op de inhoud... De zaak van baby Maxime speelde rond 2012-2015. Zoals u ziet met de MORONA zaak die ik al drie jaar aanhangig probeer te maken bij IGJ spelen zij anno nu (2024) hetzelfde stommetje als destijds (anno 2015).

Maar nu ben ik nog niet aan de Karamazov quote toegekomen en wat er zo interessant was aan interim hoofd kindergeneeskunde HUMC, professor dr Wouters. Wouters werd interim hoofd nadat het oude hoofd kindergeneeskunde (Irene van der Beek) overleden was aan de gevolgen van bloedkanker. Er was geen ander plaatsvervangend hoofd aangesteld: Wouters moest het allemaal, onder auspiciën van de medisch directeur uit het HUMC destijds, zelf doen. Die medisch directeur heette Tamstraal of Tamstra of Tamsma, ik weet het niet meer, het doet er ook niet toe. Wouters,

zelf ook al een dagje ouder, gaf zichzelf eind 2012 een sabbatical in San Francisco cadeau, vertrok met de Noorderzon en liet de afdeling kindergeneeskunde stuurloos achter (geen plaatsvervangend hoofd). Dit leverde, mag ik u wel vertellen, nogal wat patiëntgevaarlijke situaties op in het ongeluksjaar 2013 voor kinderen die toen in het HUMC werden geboren, en het had ook helemaal niet zo gemogen. Toch gebeurde het zo. En toen ik uiteindelijk opschakelde naar *DEFKOM 1*, moest ik, u raadt het al... een zwijgclausule tekenen.

Want zie, als het HUMC haar kinderafdeling had moeten sluiten (wat je van IGJ moet doen als afdelingen patiëntgevaarlijk blijken te zijn), was het HUMC haar academische status kwijtgeraakt. EN DAT MAG NIET! En toch was het zo. En net zoals met MORONA, was dit alles bekend in het HUMC en IGJ, waar je wel een geheimpje als bovenstaand kan bewaren.

Arme Tamstra werd overigens wel gestraft voor zijn nalatig handelen, dat is dat toen destijds hoofd RVB Erik Hoogeveen het HUMC uitgezwaaid werd (hij ging met pensioen), Tamstraal niet werd aangesteld als de nieuwe voorzitter RVB van het HUMC, maar Hans Italianer.

Zielig hè?

19.

Dit verhaal is natuurlijk nooit gebeurd. Het HUMC bestaat niet en ik heb alleen al te bekende namen als IGJ en Mark Rutte gebruikt omdat het verhaal anders wel erg fantasierijk werd, en ik er toch wel een bepaalde mate van geloofwaardigheid aan wilde geven door namen als Rutte en IGJ te gebruiken. Of mogelijk is dit verhaal *toch* gebeurd, maar verzwegen. Wie zal het zeggen?

Wat overigens zeker *echt* gebeurd is, is dat ik in de zomer van 2015 mijn laptop pakte, de patiëntenstatus van een aantal kindjes die op de kraamafdeling van het HUMC waren geboren onder mijn arm stak, waaronder de casus van Baby Maxime, naar het hoofdkantoor van IGJ (in Utrecht) reed en bij de poort tegen de receptionist zei: 'Als u mij nu niet binnenlaat en mij deze stinkende zaak niet aan de Inspecteur Generaal van IGJ laat overhandigen, dan pak ik de spullen weer in en rijd met mijn auto naar de redactie van de Volkskrant en overhandig ik dit dossier wel aan hen.' Waarna ik binnengelaten werd en IGJ inderdaad deze zaak overnam, en waarvan Fons Waaijer later zei: 'Het [zwijg]geld dat jij van het HUMC hebt gekregen is gegeven uit medelijden en compassie voor je situatie thuis.'

En het nare is, omdat over deze zaak wordt gezwegen tot in het graf (daar ben ik wel zeker van), bestaat altijd de mogelijkheid dat de interpretatie of *toon* die Fons destijds naar mij zette past bij het feit waarover... gezwegen wordt. Wat *niet* betekent dat de misdaad nooit heeft plaatsgevonden!

20.

Overigens is het wel zo dat mijn ritje naar IGJ roekeloos was. Alweer zonder te kunnen zeggen *waarom* het ritje roekeloos was, want daarover mag ik niks zeggen, kan ik wel zeggen dat, had de inspecteur generaal me niet binnengelaten, het maar de vraag is of ik wel toegang had gekregen tot de redactie van de Volkskrant. Ook is het niet gezegd dat, gesteld dat ik het verzwegen verhaal via de Volkskrant had gepubliceerd, ik bevrijd was van een smet die ik nu dagelijks op mij voel. En ook is het niet gezegd dat mijn gezin, zoals dat zich verder heeft vormgegeven sinds die roekeloze daad zou hebben voortbestaan *als* de inspecteur generaal me niet had binnengelaten en deze zaak had overgenomen die leidde tot een zwijgclausule. Qua roekeloosheid scoort deze actie van mij een 12 op de schaal van Lijfering (die tot 10 gaat). Wellicht dat het maar beter is om deze zaak die op de kraamafdeling van het HUMC speelde te begraven onder een dikke laag zand...

21.

16 september 2024

Maar misschien ook wel niet. Want was het wel zo roekeloos? – Stel, ik was niet met dat dossier naar Utrecht gereden, waar had ik dan vandaag gestaan? Zeker is dat de zwijgclausule getekend werd *nadat* zogenoemde roekeloze actie richting IGJ had plaatsgevonden. En ofschoon, zoals elke epidemioloog kan uitleggen, correlatie nog geen causatie betekent, is het op zich wel verwonderlijk dat IGJ deze zaak van mij overnam. Deed IGJ en met IGJ in het kielzog, het HUMC, dit werkelijk vanuit medelijden en compassie voor mijn situatie thuis, zoals Fons Waaijer stelde, of had ik een punt waardoor IGJ zich zo in het nauw gedrongen voelde dat de enige uitweg die ze zagen, er één was waarbij ik zo onder druk kon worden gezet, dat ik wel moest zwijgen?

-Niemand kan het zeggen.

Wel weet ik dat de vader van baby Maxime het me niet kwalijk nam dat ik het geld pakte in plaats van dat ik hem verder bijstond in zijn zaak die hij tegen het HUMC was begonnen. Hij zei: 'Willem, jij hebt een gezin met een toekomst voor je. Mijn dochter is dood. Pak het geld.'

Dat heb ik gedaan.